СМЕРТЬ

Горить понад горами місяць, як жар,
летять полонинами тіні від хмар,
імлою вкривається заспаний яр.

У сяєві ночі на кручі стрімкій
смерека лежить у могилі м'якій,
повалена громом на вічний спокій.

Посестри шумлять, і поникла трава...
На зламанім пні, мов сама нежива,
куняє у думах надута сова.

1899